

A TIGRIS UTAZÁSA

fine
selection

COLLEEN HOUCK

COLLEEN HOUCK

**A FIGRIS
UTAZÁSA**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Szüleimnek, Billnek és Kathynek,
akik lemondtak minden más kalandról,
csak hogy felneveljék hét gyermeküket.*

FELEDNI TÉGED?

JOHN MOULTRIE

*Feledni téged? Ó, ha ábránd – legyen nap vagy éj –
szárnyán folyton száll feléd a kínzó szenvedély,
ha érted szüntelen fohászt a költő ajka szül,
ha nincs oly perc, hogy gondolat tehozzád nem repül,
ha szép jövőt a szívem immár csak tevéled lát –
ha elfeledni ezt jelenti – légy feledve hát!*

*Feledni téged? Ha a sármány felejtí dalát.
Feledni téged? Ha az óceán az ár-apályt,
s a virág harmattal itatni szomjas szirmait.
Ha drága szép szülővidéked kékes ormait,
családodat, az otthonod, a régi iskolád –
ha mindezt elfelejtet – légy te is feledve hát!*

*Ha úgy tetszik, maradj irántam hűvös, szenttelen,
inkább, mint hogy eltaszíts – azt el nem szenvedem!
Míg nem nyújtod másnak szíved áhított kegyét,
Kérlek, hagyj még hű lelkemnek éltető reményt,
s ha vágyam mégis hasztalan, feledj el engem hát,
ám azt, hogy én is feledjelek – tőlem el ne várd!*

Pásztor Judit fordítása

PROLÓGUS

Vér a vízben

MUMBAI TETŐTÉRI IRODÁJÁNAK vastag üveglaka mögött állva, Lokesh fékezni próbálta mérhetetlen haragját, amely lassan keringett az ereiben. Semmi sem alakult a tervek szerint a baiga táborban. Még a falubeliek is gyengének és hűtlennek bizonyultak. Igaz, elfogta Dhirent, a fehér tigris herceget, és megszerezte a Damon-amulett fontos darabját a lánytól, de nem tudta befejezni azt, amit elkezdett.

Mélyeket lélegzett, hogy csillapítsa dühét, és összeszorított ujjait az alsó ajkához ütögette, miközben az ütközeten töprengett. *Különleges fegyvereik voltak. Az emberei kiderítették, hogy minden fegyver valamiképpen Durga istennőhöz kapcsolódott. Egyértelmű, hogy mágia rejlett a dologban, méghozzá egészen biztosan nem a törzs varázslójának gyenge, falusi bűbája.*

A mágia olyan eszköz, olyan ajándék, melyet csak azok használhatnak, akik elég bölcsek ahhoz, hogy megértsék és a maguk javára fordítsák. Az univerzum trükkje, hogy csak nagyon kevesen keresik,

és még kevesebben képesek élni vele. Lokesh ezen kivételes személyek egyike volt. Arra használta a varázslatot, hogy még több hatalomhoz jusson általa. Az emberek gonosznak tartották. Ő azonban nem hitt abban, hogy létezik jó és rossz – csak hatalmas és hatalom nélküli ember van. És elhatározta, hogy ő az előbbiek közé fog tartozni.

Miért Durga? Az istennő valamiért segíti őket.

Éppúgy, ahogy a jóban és a rosszban, Lokesh az istenekben sem hitt. A hit az ő szemében csupán egy mankó volt, egy kényelmes eszköze annak, hogy uralkodhasson a tömegek felett. Hogy agy nélküli rabszolgákká tegye őket, akik azt az utat választják, hogy a meglévő csekély értelmüket sem használják. A hívők csak ülnek otthon, zokognak, imádkoznak, és arcra borulnak olyan isteni segítségért könyörögve, amely persze sosem jön el.

Egy intelligens ember a saját kezébe veszi a sorsát. Lokesh összeráncolta a szemöldökét, amikor eszébe jutott, miként csúszott ki a lány a kezei közül. Úgy tűnhetett a szemében, mintha ő, Lokesh megfutamodott volna. Erősítésért küldött, de az idioták üres kézzel tértek vissza. A parancsnoki központot megsemmisítették. A kamerák és a videofelvételek eltűntek. A baigákat, a tigris és a lányt sehol sem találták. Rendkívül... bosszantó.

Megszólalt a csengő, majd az asszisztense lépett be az irodába. Lokesh szó nélkül végighallgatta az ideges hebegést, hogy a herceg bőre alá ültetett nyomkövető eszközt megtalálták, és nézte, ahogy a férfi reszkető tenyerét kinyitva az asztalra ejti az összetört, apró darabokat. Aztán, még mindig némán, a kezébe vette a törött chipet, és az amulett erejét használva a reszkető asszisztenssel együtt kihajította a hatvanadik emeleti ablakból. Végighallgatta a szerencsétlen fickó

halálsikolyát, amint az emeletről emeletre zuhant, aztán, épp, mielőtt a test a földhöz csapódott volna, elmormolt néhány szót, melylyel lyukat nyitott a férfi alatt, hogy a föld élve magába temesse.

Miután elintézte a kiábrándító zavaró tényezőket, előhúzta zsebéből a nehezen megszerzett kincset. Szél süvített át a törött ablakon, és a nap magasabbra emelkedett a nyüzsgő város fölött, fény sugarat vetve az amulett frissen megkaparintott negyedik darabjára. Hamarosan az *összes* az övé lesz, és végre birtokába kerül az eszköz, amellyel megszerezheti, amire oly hön vágyik attól a pillanattól kezdve, hogy tudomást szerzett az amulett létezéséről. Tudta, hogy az egész medál valami újjá... valami többé... tökéletessé fogja tenni őt. Noha szándékosan húzta az időt, és majdnem annyira élvezte a várakozást, mint magát a sikert, a pillanat elérkezett.

A pillanat elérkezett.

Öröm áradt szét a bensőjében, ahogy megérintette nagybecsű amulettgyűjteményének negyedik darabját.

Csakhogy az nem illeszkedett.

Forgatta, igazgatta, megdöntötte az élet, de az új rész csak nem akart a többi közé olvadni. *Miért? A lány nyakából téptem ki a baiga táborban. Ugyanaz az amulett darab volt, amit mindkét látomásomban viselt.*

Egy pillanat alatt elborította lelkét a gyűlölet súlyos, sötét árnya. Fogcsikorgatva porrá zúzta a bűnös amulett-imitációt, és kiszórta ökölbe szorított kezéből, miközben testének minden egyes sejtjében lángoló vihar tombolt. Kék fényszikrák pattogtak, ropogtak az ujjai között.

Elmójén tébolyult harag hullámai söpörtek végig. Mivel nem volt kin levezetnie, s így csillapítania ádáz indulatait, összeszorította

mindkét öklét, és mélyen magába temette az erőt. *A lány! Becsapott!*

A halántékán kidudorodó ér vadul lüktetni kezdett, amikor Kelsey Hayesre gondolt. Ez a lány emlékeztette valaki másra évszázadokkal korábbról: Deschenre, a tigrisek anyjára. *Az a nő tele volt tűzzel* – nem úgy, mint a saját felesége, akit megölt, mikor az lányt szült neki, Yesubait. Ő fiút akart. Egy örököst. *A fiam meg én uralkodhattunk volna az egész világ fölött.*

Lánya születése okozta csalódottsága miatt új terveket szőtt – megöli Rajaramot, és saját menyasszonyává teszi Deschent. Valódi élvezetet jelentett volna számára a nő szellemének megtörése. Kivételes küzdelemnek ígérkezett.

Ám Deschen rég nem élt már. A tigrisek azonban szerencsére odahozták neki Kelsey-t. És ő még több is volt, mint amire vágyott. *Sokkal* több. Fortyogó haragja lassan átalakult valami mássá. Forrongott és bugyogott az elméjében, gondolatok formálódtak belőle és pukkantak ki, mint megannyi fekélyes hólyag, mígnem elhatározása sötét, őrzítő vággyá sűrűsödött.

Kelseyben megvolt ugyanaz a szenvedélyes bátorság, ami Deschenben, és Lokeshnek igazán perverz élvezetet jelentett a gondolat, hogy elvegye őt Rajaram fiaitól. Hirtelen bizseregni kezdtek az ujjai. Bárcsak újra megérinthené a lány finom bőrét! Milyen kellemes volna hozzányomni a kést! Miközben ezen töprengett, végigsimította egyik ujját a törött ablaküveg szilánkos élén. *Talán* még életben is hagyná a tigriseket, hogy élvezhesse a szenvedést, amit okozna nekik. *Igen. Ketreche zárni a hercegeket, és kényszeríteni őket, hogy nézék végig, ahogy az uralmam alá hajtom a lányt, rendkívül szórakoztató lenne. Különösen ezek után.*

Oly sokáig. Oly sokáig vártam.

Csak egy gondolat nyugtatta meg: a harcnak messze nincs még vége. Meg fogja találni. Az emberei máris egész Indiában keresik, át-fésülve Durga templomait, és figyelve minden közlekedési gócpontot földön, vízen, levegőben. Ő olyan ember, aki nem vállal kockázatot, és minden követ megmozgat, ha kell. Megint le fog csapni. Végül is, Kelsey Hayes csak egy lány.

Nemsokára, gondolta. Megborzongott, amint elképzelte, hogy újra megérinti. Szinte érezte őt. *Kíváncsi vagyok, milyen, amikor síkít.* Meglepte, hogy majdnem jobban várta a lány fogságba ejtését, mint hogy megkaparintsa az amulettet. Leküzdhetetlen vágy hajtotta, hogy az övé legyen. Szétáradt benne a sóvárgás, és újra bizseregni kezdtek az ujjai. Hamarosan megszerzi a lányt, és egyesíti az amulett-darabokat. *Habár, miután végre ráteszem a kezemet, türelmesnek kell lennem. Legutóbb is azért buktam el, mert siettettem a dolgokat.*

Elgondolkodva forgatta az egyik gyűrűjét. Talán nem kellett volna azt feltételeznie, hogy a tigrisek elleni harc könnyű lesz. Első alkalommal is olyan sok problémát okoztak neki. De nem ők ám az egyedüli ragadozók Indiában. Ő, Lokesh is olyan teremtmény, akitől félni kell. Akár egy cápa, amely csendesesen, gyorsan és végzetesen suhan a vízben.

Elmosolyodott. A cápák igazán csodálatra méltó teremtmények, a legfőbb vadászok, az óceán uralkodó halai. Az állatvilágban a ragadozók ragadozónak születnek. Egy férfinak azonban a saját döntése, hogy azzá váljon, darabokra tépve mindenkit, aki az útjába áll, összezúzva a gerincét mindazoknak, akik ellene szegülnek, és bekebelezve összes ellenségét. Vagy azt választja, hogy ragadozó lesz, vagy azt, hogy préda.

Lokesh réges-rég eldöntötte, hogy a tápláléklánc élén fog állni. És mára csupán egyetlen család és egyetlen fiatal lány maradt, akik

ebben megakadályozták. *Ám semmiféle lánynak nincs esélye, miután megéreztem vérének szagát a vízben.*

Elgondolkodva simogatta a szakállát, és mosolyogva képzelte el, ahogy cirkál a lány körül. A vizek a cinkosai. Senki sem látja, ahogy közeledik.

Szerelom nélkül élni

MEGTESZI VAJON?

Renre meredtem, érzelmek nyoma után kutatva az arcán.

Egy egész perc telt el. És abban a pillanatban, amint meghozta a döntését, én már tudtam.

Kinyújtotta a kezét, és lépett.

– Győztem! – mosolygott, ahogy kiütötte Kishan bábuját a táblán, és beért a célba. Hátradőlt a székében, és vigyorogva karba tette a kezét. – Mondtam. A Parcheesiben sosem veszíték.

Több mint egy hónap telt el, mióta megmentettük őt Lokesh kínzókamrájából a baiga táborban, három hét pedig a borzasztó születésnap partim óta – és az élet maga volt a purgatórium. Annak ellenére, hogy odaadtam neki a naplómát, és elhasználtam a házban levő összes lisztet, hogy megsüsssem anyukám híres dupla csokis, mogyoróvajás süteményét, Rennek sajnálatos módon semmilyen emléke nem tért vissza rólam. Valami történt, amivel Lokesh amnéziát okozott nála. Így most, noha újra együtt voltunk, mégsem voltunk *együtt*.

Én azonban nem akartam feladni a reményt, hogy valami csodálatos módon visszakapjuk a múltunkat, és eltökéltem, hogy segíték Rennek. Még ha nem is lehet többé az enyém, elhatároztam: megkeresem a másik két isteni ajándékot, és teljesítem Durga próféciáját, hogy megtörjem a tigris átkot, s mindkét herceg újra normális ember módjára élhessen. A legkevesebb, amit tehetek azért a férfiéért, akit szeretek, hogy nem hagyom cserben.

Minden egyes nap, amit Ren közelében, mégsem *vele* töltöttem, nehezebb volt, mint az előző. Mr. Kadam igazán igyekezett, hogy elterelje a figyelmemet a problémáimról, Kishan pedig tiszteletben tartotta az érzéseimet, és támogató barátként állt mellettem, noha minden egyes pillantása és érintése egyértelművé tette, hogy továbbra is többre vágyik ennél.

Sem Ren, sem én nem tudtuk igazán, hogyan viselkedjünk egymás társaságában. Mr. Kadammal együtt mind a négyen olyanok voltunk, mintha tojánhéjon lépkednénk, várva, hogy történjen végre valami. Bármi. Csak Nilimának, Mr. Kadam ük-ük-ükunokájának volt köszönhető, hogy viszonylag normálisan éltük a hétköznapjainkat, rendesen ettünk és megőriztük a józan eszünket.

Az egyik olyan estén, amikor különösen sokat sírtam, a pávatollas szobában találtam Mr. Kadamot. Egy könyvet olvasott a lámpa halvány fényénél. Leültem mellé, a térdére hajtottam a fejem, és csendben sírdogáltam, ő pedig együtt érzően veregette a hátamat, és egy indiai altatódalt dúdolgatott. Végül megnyugodtam, és megszótottam vele a félelmeimet. Elmondtam neki, hogy attól tartok, Ren örökre elveszett a számomra, és megkérdeztem tőle, hogy egy összetört szív vajon meggyógyulhat-e teljesen.

– Maga már tudja erre a választ, Miss Kelsey – felelte Mr. Kadam.
– Teljesnek és boldognak érezte magát, amikor Rennel volt?

– Igen.

– Nem érezte a szívét túlságosan összetörtnek a szülei halála miatt ahhoz, hogy szeretni tudja Rent?

– Nem. De az egy teljesen másféle szeretet.

– Bizonyos tekintetben valóban különböző, más szempontból viszont ugyanolyan. A szeretetre való képesség nem hanyatlik. Még mindig szereti a szüleit, igaz?

– Persze.

– Akkor úgy hiszem, hogy amit érez, az nem a szíve sérülése vagy gyengülése, hanem a szeretett személy hiánya.

Ránéztem a bölcs indiai üzletemberre, és felsóhajtottam:

– De annyira szomorú érezni a szeretett személy hiányát, miközben ott áll ugyanabban a szobában, ahol én.

– Valóban az – ismerte el Mr. Kadam. – Talán az volna a legjobb, ha semmit sem tenne.

– Úgy érti, hagyjam elmenni?

Megpaskolta a karomat, majd egy pillanatnyi tűnődés után azt mondta:

– Egyszer régen az egyik fiam talált egy kismadarat, amelynek sérült volt a szárnya. Nagyon vágyott rá, hogy meggyógyíthassa és megtarthassa. Egy napon aztán odahozta nekem. Halott volt. A gyerek elmesélte, hogy a madár meggyógyult, és verdesni kezdett a szárnyaival, mire ő megijedt, és elkapta, nehogy elrepüljön. Olyan erővel szorította, hogy szegényke megfulladt... Pedig talán magától is úgy döntött volna, hogy a fiamnál marad. Ahogy persze az is lehet, hogy tényleg elrepült volna. Mindenesetre ezek közül bármelyik boldogabb befejezés lett volna annál, mint ami történt. Ha a madár elrepül, a fiam szomorkodik egy ideig, de mosolyogva tud visszaemlékezni rá. Ehelyett azonban mély elkeseredésbe zuhant

kis kedvence halála miatt, és csak nagyon nehezen vigasztalódott meg.

– Szóval ön azt mondja, hogy engedjem el Rent.

– Én csak azt mondom, hogy... maga is boldogabb lesz, ha ő boldog.

– Hát, annyi bizonyos, hogy nem akarom a szorításommal megfojtani – sóhajtottam, és magam alá húztam a lábaimat. – Viszont *kerülni* sem akarom. Szeretek a közelében lenni, és ha kerülném, az azt is igencsak megnehezítené, hogy beteljesítsük Durga próféciáját.

– Javasolhatom, hogy próbáljon meg csak a barátja lenni?

– Ő mindig a barátom volt. Talán ha visszakaphatnám azt a részét, nem érezném úgy, hogy teljesen elveszítettem.

– Azt hiszem, igaza van.

Ren barátjának lenni? Elgondolkozva oldottam ki a copfomat tartó szalagot, és felmentem a lépcsőn, hogy nyugovóra térjek. *Nos, a valami több, mint a semmi, és jelen pillanatban csupa semmi folyik körülöttem.*

Másnap Mr. Kadam és Nilima villásreggelit készítettek. Mire be mentem a konyhába, ők már elmentek, ott találtam viszont Rent, amint éppen nagy halom gyümölcscsel és édes péksüteménnyel pakolta meg a tányérját. Napról napra egyre inkább hasonlított a régi önmagához. Magas alakja egyre teltebb lett, és sötét haja visszanyerte ragyogó fényét. Gyönyörű kék szemével most aggódva nézett rám, ahogy kezembe vettem egy tányért.

Amikor az eprekhez értem, véletlenül nekiütődött a csípőm, mire megdermedt.

– Odébb tudnál menni egy picit, kérlek? – kérdeztem. – Venni szeretnék abból a sajtos pitéből, mielőtt Kishan ideér.

– Persze. Bocs – mondta Ren, kizökkenve a dermedtségéből.

Letette a tányérját az asztalra, én pedig leültem vele szemben. Figyelte, ahogy lassan lehámozom a papírt egy muffinról. Enyhén elpirultam a pillantásától.

– Jól vagy? – kérdezte bizonytalanul. – Hallottalak sírni múlt éjjel.

– Jól vagyok.

Felmorrant, és enni kezdett, de továbbra is fürkészően nézett. Amikor aztán félig befejezte a reggelijét, lesütötte a szemét.

– Biztos vagy benne, hogy jól vagy? – kérdezte. – Sajnálom, ha felzaklattalak... megint. Én csak nem emlékszem...

Gyorsan feemeltem a kezem, és közbevágtam:

– Úgy érzel, ahogy érzel, Ren.

– Mégis bocsánatot kérek, amiért megbántottalak – mondta lágyan.

Felszúrtam egy darab dinnyét a villámra. Az elhatározásom és a könnyedségre törekvésem ellenére igen nehéz volt követnem Mr. Kadam tanácsát. A szemeimet égetően forrónak éreztem.

– Mégis, melyik alkalomra gondolsz? – kérdeztem. – A születésnapomra, amikor azt mondtad, hogy nem vagyok vonzó, vagy hogy nem bírsz megmaradni velem egy szobában, vagy amikor azt mondtad, hogy Nilima gyönyörű, vagy amikor...

– Oké, értem a lényegét.

– Jó, mert szeretném ejteni a témát.

Egy pillanatnyi hallgatás után csendesen megszólalt:

– Egyébként nem mondtam, hogy nem vagy gyönyörű. Csak azt, hogy kissé fiatal vagy.

– Ó, persze, Nilimához bezzeg nagyon illesz – mondtam szarkasztikusan. – A magad háromszázegynéhány évével.

– Ez igaz – vigyorodott el hamiskásan, és reménykedve nézett rám, hátha én is elmosolyodom.

– Igazság szerint neked egy agg öregasszonnyal kellene randevúznod. – Egy nagyon halvány mosoly suhant át az arcomon.

Ren elhúzta a száját, majd így folytatta:

– Szeretném, ha tudnád: nagyon is jó a közeledben lenni, és ropant szerethető ember vagy. És nem értem, mi történik, még sohasem reagáltam így senkire. Szinte mindenkivel jól kijövök. Képtelen vagyok bármilyen indokot találni arra, hogy miért érzek menekülési kényszert, amikor belépsz a szobába.

– Úgy érted, a feszültségen kívül, hogy emlékezned kellene?

– Nem, nem a feszültségről van szó. Ez valami... más. De elhatároztam, hogy nem törődöm vele.

– Meg tudod tenni?

– Persze. Minél hosszabb ideig maradok melletted, annál intenzívebben érzem a reakciót. Nem az esik nehezemre, hogy beszéljek veled; csak az, hogy a közeledben legyek. Talán meg kellene próbálnunk telefonon társalogni, hogy megnézzük, úgy más-e a helyzet. Közben pedig dolgozni fogok azon, hogy kifejlesszem az immunitást.

– Értem. Tehát az a célod, hogy kialakíts magadban irántam egyfajta toleranciát – sóhajtottam.

– Kitaróan fogok próbálkozni, Kelsey.

– Ne erőltesd meg magad *túlzottan*, mert már nem számít – legyintettem. – Elhatároztam, hogy csak a barátod akarok lenni.

Ren előredőlt, és cinkos hangsúllyal azt kérdezte:

– De azért még mindig... tudod... szerelmes vagy belém?

Én is előredőltem:

– Nem akarok erről többé beszélni.

Ren karba tette a kezét.

– Miért nem?

– Mert Lois Lane sohasem fojtogatta Supermant.

– Miről beszélsz?

– Egyszer meg kell néznünk azt a filmet. A lényeg az, hogy nem tartalak többé vissza. Ha szeretnél Nilimával randizni, hát csak hajrá!

– Várj egy percig! Te éppen szakítani akarsz velem?

– Ez netán problémát okoz neked?

– Nem azt mondtam, hogy problémát okoz. Csak olvastam a naplódát, és olyan lány létedre, aki állítólag megőrül értem, hát, mit mondjak, elég gyorsan lemondasz rólam.

– Nem *mondok le* semmiről. Nincs köztünk *semmi*, amiről lemondhatnék.

Fürkészően nézett rám, miközben én újabb darab gyümölcsöt szúrtam a villámra, majd az állat dörzsölgetve így szólt:

– Szóval a barátom akarsz lenni.

– Igen. Semmi feszültség, semmi könny, semmi folytonos emlékeztetés olyan dolgokra, amit elfelejtettél, semmi hasonló. Csak új-rakezdjük az ismerkedést. Tiszta lappal. Megtanuljuk, hogyan lehetünk barátok, és hogyan jöhetünk ki egymással a belső menekülési kényszered dacára. Na, mit szólsz? – Megtöröltem a kezem egy szalvétába, majd felé nyújtottam. – Benne vagy?

Ren gondolkozott egy kicsit, majd elmosolyodott, és kezét rázott velem.

– Miben egyeztetek meg? – kérdezte Kishan, aki épp besétált a leghosszabb párbeszéd közben, amit Rennel fogságba esése óta folytattam.

– Kelsey épp most ígérte meg, hogy bemutatja nekem a villámcsapásos képességét – füllentett könnyedén Ren. – Lángokat szórni pusztá kézzel olyasvalami, amit mindenképpen látnom kell.

Felvont szemöldökkel néztem rá, mire ő mosolyogva kacsintott, aztán felállt, és mindkettőnk tányérját elvitte a konyhai mosogatóba. Kishan kételkedő pillantást vetett felém aranszemeivel, de aztán leült, és azon nyomban megkaparintotta a sajtos pitém maradékát. Játékosan rácsaptam a kézfejére, majd felkaptam egy konyharuhát, hogy segítsek Rennek. Amikor elpakoltuk az edényeket, Ren kirántotta a kezemből a rongyot, és enyhén a combomhoz csapta. Felnevettem, élvezve a kettőnk közötti, újonnan támadt könnyed hangulatot, és mikor megfordultam, láttam, hogy Kishan rosszallóan néz ránk.

Ren lezseren a vállamra tette a karját, majd lehajtotta a fejét, és a fülemhez hajolt:

– „E Cassius ott sovány, éhes színű; sokat tűnődik s ily ember veszélyes.”¹ Jobb, ha vigyázol vele, Kelsey.

Nevettem. Örültem, hogy legalább Shakespeare-re emlékezett, ha rám nem is.

– Ne aggódj Kishan miatt, Caesar! – legyintettem. – Az ugatása rosszabb, mint a harapása.

– Megharapott mostanában?

– Az utóbbi időben nem.

– Hmm, azért majd odafigyelek rá – mondta Ren, miközben elindult kifelé a konyhából.

– Mi volt ez? – mordult fel Kishan, felém lövellve ádáz, szüntelenül a szemei mélyen rejtőző feketetigris-pillantását.

– Csak ünnepli a felszabadulását – vontam vállat.

– Hogy érted ezt?

– Azt mondtam neki, hogy szeretném, ha barátok lennénk.

---

¹ Shakespeare: Julius Caesar (*Vörösmarty Mihály fordítása*).

Kishan hallgatott egy darabig, majd megkérdezte:

– Tényleg ez az, amit akarsz?

– Hogy *én* mit akarok, az lényegtelen – feleltem. – Az, hogy a barátom legyen, olyasvalami, amit képes megtenni. De az, hogy a szerelmem legyen, jelen pillanatban nem áll a csillagokban.

Kishan szerencsére nem mondott semmit. Tudtam, hogy szívesen ajánlkozott volna pótléknak, akár komolyan, akár tréfálkozva, de inkább az ajkába harapott. És mert megtette, kifelé menet arcon csókoltam.

Most, hogy végre megtört a jég Ren és énközöttem, tovább tudtunk lépni, és hamarosan kialakítottunk egy rutint. Minden héten felhívtam a nevelőszüleimet, Mike-ot és Sarah-t, és gyakorlatilag semmit sem mondtam nekik azon kívül, hogy jól vagyok, és szörnyen lefoglal a munka Mr. Kadammal. Megnyugtattam őket, hogy online befejeztem az első tanévetem a Western Oregon Universityn, és hogy a nyári szünetet indiai szakmai gyakorlattal töltöm.

Délelőttönként Kishannal gyakoroltam a harcművészeteket, később reggeliztem Rennel, délutánonként pedig segítettem Mr. Kadam kutatásaiban, hogy megfejtsük Durga prófécijának harmadik részét. Esténként Mr. Kadam és én vacsorát főztünk együtt – kivéve, amikor ő curryt akart enni. Azokon az esteken én az aranygyömolcs segítségével készítettem el a saját ennivalómat.

Évés után társasjátékoztunk, filmet néztünk vagy olvastunk a pávatollas szobában. Kishan csak akkor maradt a konyhában, amikor én valamilyen történetet meséltem. Olyankor fekete tigrisként a lábamhoz gömbölyödött. Elkezdtük olvasni a *Szentivánéji álmot*. Mr. Kadam több példányban is megvette a művet, hogy szereposztásban olvashassuk. Örültem, hogy együtt lehettem Rennel.

Mr. Kadamnak igaza volt, mint mindig. Ren tényleg boldognak tűnt. Megváltozott hangulata mindenkire hatással volt a környezetében, beleértve Kishant is, aki morcos, sértett öcsből magabiztos férfivá alakult át. Továbbra is távolságot tartott tőlem, de igéző aranyzemei rendszeresen pírt csaltak az arcomra.

Rent olykor esténként a zeneszobában találtam, amint a gitárját pengette. Sokféle dalt el tudott játszani, és mindig nevetett, amikor a „Kedvenc képeim” című számot kértem *A muzsika hangjából*. Az egyik ilyen estén eljátszotta azt a dalt is, amit annak idején nekem írt. Az arcát fürkészeve hallgattam, remélve, hogy a hangok talán előcsalogatják az emlékeit. Erősen koncentrált, ahogy egymás után fogta le az akkordokat, de még így is jó néhányszor elakadt, és számos alkalommal kezdte újra.

Amikor észrevette, hogy figyelem, leejtette a kezét, és szégyenlősen elmosolyodott.

– Bocs, úgy tűnik, erre egyszerűen nem bírok emlékezni. Van valami speciális kívánságod ma estére?

– Nincs – feleltem kurtán, és felálltam.

Ren megfogta a kezem, de gyorsan el is engedte.

– Mi a baj? Szomorú vagy. Még annál is szomorúbb, mint máskor.

– Az a dal... az...

– A dal? Hallottad már korábban is?

– Nem – füllentettem, és bánatosan elmosolyodtam. – Csak... gyönyörű. – Megszorítottam a kezét, és eloldalogtam, mielőtt tovább kérdezősködhetett volna. Miközben felmentem a lépcsőn, elmorzsoltam az arcomon egy könnycseppet, és hallottam, ahogy Ren újra megkísérli eljátszani a dalt, próbálva kisilabizálni, milyen sorrendben is következnek az egyes hangok.

Egy másik este a verandán pihentem, nagyokat szippantva az éjszakai jázminillatból, és a csillagokat bámultam, amikor meghallottam Kishan és Ren hangját.

– Megváltoztál – állapította meg Ren. – Nem ugyanaz az ember vagy, aki fél éve voltál.

– Még mindig el tudom kapni azt a fehér hátsódat, ha arra célzol.

– Nem, nem arra. Még mindig erős harcos vagy. De valahogy nyugodtabb, magabiztosabb... összeszedettebb lettél. – Felnevetett.
– És sokkal nehezebb kihozni téged a sodrodból.

Kishan lágyan így felelt:

– Ő változtatott meg. Keményen dolgoztam, hogy olyan emberre váljak, akire szüksége van, olyan emberré, akinek ma már hisz.

Ren nem felelt, mindketten bementek a házba. Csendben ültem, Kishan szavain tűnődve. *Ki gondolta, hogy az élet és a szerelem ennyire bonyolult?*

Újraismerkedés

NÉHÁNY NAPPAL KÉSŐBB Mr. Kadam összehívott bennünket az étkezőben. Miután mindannyian helyet foglaltunk az asztal körül, titokban reménykedtem, hogy nem valami rossz hírről van szó, és nem arról, hogy Lokesh újra ránk talált.

– Szeretném elmondani egy ötletemet – kezdte Mr. Kadam. – Rájöttem, miként találhatjuk meg egymást, ha netán valamelyikünket megint elrabolják. Nem valami kellemes, de úgy gondolom, egy apró kellemetlenség igazán nem nagy ár azért, hogy biztosan senkit se veszítsünk el.

Kinyitott egy dobozt, és kivett belőle egy buborékos fóliába burkolt csomagot. Abban egy darabka fekete bársonyba göngyölve öt vastag fecskendő és tű volt, egyenként akkorák, mint egy hatalmas tarajos süllő tüskéi.

Idegesen megkérdeztem:

– Ööö... Mr. Kadam? Mit ért egészen pontosan *apró* kellemetlenség alatt?

Mr. Kadam kibontotta az első fecskendő csomagolását, majd elővett egy üveg keserűsóoldatot és némi alkoholos törlőkendőt.

– Hallott már az RFID-címkéről?

– Nem – feleltem riadtan, miközben figyeltem, ahogy óvatosan megfogja Kishan bal kezét, letörli a hüvelykujja és a mutatóujja közötti területet az alkoholos törlőkendővel, aztán egy kis sárga színű helyi érzéstelenítő kenőcsöt ken ugyanoda.

– Azt jelenti: rádiófrekvenciás azonosító eszköz. Állatoknál használják.

– Úgy érti, hogy nyomon kövessék velem a bálnákat meg a cápákat? Ilyesmi?

– Nem egészen. Azok nagyobbak, és áram hiányában leáll a működésük.

Ren előrehajolt, és a kezébe vett egy rizsszem méretű chipet.

– Hasonlít ahhoz, amit Lokesh ültetett belém – jegyezte meg.

Letette a kis tárgyat, és két kezét lassan összedörzsölgetve a távolba meredt.

– Fáj? Érezted a bőröd alatt? – kérdeztem óvatosan, megpróbálva visszahozni őt a valóságba, bármiféle sötét helyen is járt.

Ren sóhajtott egy nagyot, és halványan elmosolyodott.

– Azt a fájdalmat akkor a többihez képest észre sem vettem, de igen, éreztem a bőröm alatt.

– Ez az eszköz kicsit más – jegyezte meg Mr. Kadam, majd némi tétovázás után hozzátette: – Nem muszáj használnunk, de azt hiszem, mindnyájunk számára védelmet biztosítana.

Ren egyetértően bólintott, mire Mr. Kadam folytatta:

– Ezek itt bizonyos tekintetben hasonlóak azokhoz az RFID-chipekhez, amelyeket házikedvencek esetében használnak. Bizonyos frekvenciát bocsátanak ki, mely alapján általában egy tízjegyű

számot lehet dekódolni a bőrön keresztül. A chipek biokompatibilis üvegbe vannak helyezve, amelyek megakadályozzák a nedvességgel való érintkezést. Az emberek számára készített RFID-chipek még nem terjedtek el széles körben, de orvosi célokra már elkezdték használni őket. Azonosítják a kórtörténetet, az allergiákat és azokat a gyógyszereket, amelyeket a személy az adott időszakban szed.

Felszívott némi keserűsóoldatot a fecskendőbe, majd kicserélte a kisebb tűt egy hatalmasra. Az apró chipet a hegyén lévő mélyedésbe helyezte, aztán megcsípte a bőrt Kishan hüvelykujja és mutatóujja között, és óvatosan bevezette a tűt. Elfordultam.

Mr. Kadam zavartalanul folytatta:

– Nos, a nagy testű tengeri állatokhoz, amelyekről maga beszélt, a kutatók műholdas jeladókat használnak, amelyek közvetítik az élőlény aktuális helyzetének paramétereit hosszúsági és szélességi fokokban megadva, továbbá a merülés mélységét, időtartamát és az úszási sebességet is jelzik. Ezek külső eszközök, melyeket az információátvitelhez használt elemhez rögzítenek. Legtöbbjük csupán rövid ideig működőképes, ám néhány drágább fajta akár több hónapig is kitarthat.

Rányomott egy vattalabdacsot Kishan kezére, majd kihúzta a tűt, és sebtapaszt tett rá.

– Ren, te jössz.

Kishan és Ren helyet cseréltek, majd Mr. Kadam újrakezdte az egész procedúrát az ő kezén.

– Léteznek belső jeladók is, amelyeket tengeri állatokba ültetnek, és rögzíteni tudják a szívdobogást, a víz hőmérsékletét, a testhőmérsékletet és az állat merülési mélységét. Nagy részük műholdakra továbbítja az információt, amikor az állat a felszínre kerül.

Kiválasztott egy új fecskendőt, felszívott egy kis keserűsóoldatot, kicserélte a tűt egy nagyobbra, és beletett egy újabb jeladót.

Amikor összecsípte a bőrt Ren kezén, és közelebb hajolt, elfintorodtam. Ren felemelte a fejét, és a szemembe nézett. Aztán elmosolyodott, és azt mondta:

– Könnyű, mint a barackos pite.

Barackos pite. Kifutott a vér az arcomból.

– Nem olyan vészes – próbált tovább nyugtatni.

Erőtlenül elmosolyodtam.

– Nem vagyok biztos benne, hogy a te fájdalomtűrő képességed ugyanolyan, mint az enyém, de túl fogom élni. Hol is tartott, Mr. Kadam?

– Ó, igen. Szóval a probléma az RFID-chipekkel és a műholdas jeladókkal az áram. Ami itt nekünk van, az valójában nem található a piacon, és valószínűleg soha nem is lesz, köszönhetően az emberek általános félelmének a személyazonossággal való visszaéléstől, illetve attól, hogy az állami ügynökségek bármikor nyomon követhetik őket. Majdnem minden technológiai fejlesztést lehet az emberiség javára és kárára is fordítani. Én megértem az ilyesfajta eszközökkel kapcsolatos félelmeket, de számos jó ok létezik arra is, hogy felfedezzünk ilyen technológiákat. Szerencsére vannak katonai összeköttetésem, és ők gyakran merészkednek olyan területekre, ahová mások nem. A mi jeladóink az imént felsorolt dolgok mindegyikére képesek, sőt, még sokkal-sokkal többre is, folyamatosan közvetítve a paramétereiket, víz fölött és alatt egyaránt.

Miután befecskendezte a chipet Ren kezébe, rám nézett. Tétován hátrahúztam a széket, és helyet cseréltem Rennel. Amikor leültem, Mr. Kadam nyugtatóan megpaskolta a kezemet. Azon kaptam magam, hogy mereven bámulom a tűt, amint Mr. Kadam ismét

kicseréli. Megfogta azt a kezemet, amelyikre nem rajzolt Phet henna tetoválást, és rajtam is megismételte a kenőcsös procedúrát.

– Adok magának egy kis helyi érzéstelenítőt, amely enyhén elzsbasztja a területet, de az injekció így is fog fájni.

– Oké – mondtam.

Belehelyezte a chipet a nagy tű hegyébe, majd megcsípte a bőrrömet. Lehunytam a szemem, és mélyen beszívtam a levegőt összeszorított fogaim között, miközben ő a megfelelő pontot kereste.

Kishan meleg tenyerébe fogta a kezemet, és gyöngéden azt mondta:

– Szorítsd olyan erősen, amennyire csak szükségét érzed, Kells!

Mr. Kadam lassan bevezette a tűt. Fájt. Olyan érzés volt, mintha a nagy egyik óriási kötőtűjét döfte volna belém.

Megszorítottam Kishan kezét, és elkezdtem szaporán lélegezni. Hosszú perceknek tűnő másodpercek teltek el. Hallottam, hogy Mr. Kadam azt mondja, egy kicsit mélyebbre kell hatolnia.

Nem bírtam visszatartani a fájdalmas nyüszítést, és vonaglani kezdtem a székemben, ahogy Mr. Kadam kissé megcsavarta a tűt, és beljebb nyomta. Csengeni kezdett a fülem, és minden hang eltompult. Éreztem, hogy el fogok ájulni. Sohasem tartottam magam nyafogósnak, de az injekciós tűt a jelek szerint igen rosszul viseltem. Mikor már kezdett elsötétülni előttem a világ, utolsó erőmmel tágra nyitottam a szemem, és Renre néztem.

Aggódva figyelt engem. Amikor találkozott a pillantásunk, arra a féloldalas mosolyra húzódott a szája, amit annyira szerettem, és azzal az édes arckifejezéssel nézett, amivel csak énram szokott. Egy pillanatra megszűnt a fájdalom. Arra a röpke másodpercre megenyedtem magamnak, hogy elhiggyem, ő még mindig az enyém, és még mindig szeret. A szobában mindenki más megszűnt létezni számomra, és csak mi ketten maradtunk.

Azt kívántam, bárcsak megérinthetném az arcát és hátrasimíthatnám selymes fekete haját, vagy végigkövethetném egy ujjammal a szemöldöke vonalát. Belefeledkeztem szép arcába, hagytam, hogy elárasszanak az érzelmek, és abban az elröppenő pillanatban újra éreztem a közöttünk levő érzelmi köteléket.

Pusztá suttogás volt csupán, akár a szellő illata, mely túl gyorsan tovasuhan, és magával viszi valaminek az emlékét, amit még fel sem sikerült fognom teljesen. Nem tudtam, hogy csak a fény trükkje volt-e, vagy valami valódi dolog felvillanása, esetleg csalóka játék, de a teljes figyelmemet magával ragadta. Egész lényem Renre összpontosított, olyannyira, hogy amikor Mr. Kadam kihúzta a tűt és vattalabdacsot nyomott a helyére, azt vettem észre, hogy már nem is fogom Kishan kezét.

Hangok szivárogtak vissza a tudatomba. Bólintottam válaszként Kishan kérdésére, majd pillantásomat a kezemről újra Renre emeltem. De ő addigra már kiment a szobából. Mr. Kadam megkérte Kishant, hogy fecskendezze be az ő chipjét, miközben magyarázni kezdte a különbséget a mi technológiánk és a többi említett között.

Csak félig figyeltem rá, de hallottam, hogy azt mondta, hozzáférhetünk egymás adataihoz bizonyos speciális mobiltelefonokkal, amelyeket aztán szétosztott közöttünk. Azt is elmagyarázta, hogy miként működik az áramforrás. Szórakozottan bólogattam, s csak akkor zökkentem vissza a valóságba, amikor jó néhány perccel később Kishan felállt. Mr. Kadam adott nekem némi aszpirint és vizet. Miután lenyeltem a tablettákat, a hálósobám felé indultam.

Nyugtalanul és eléggé kényelmetlen testhelyzetben feküdtem a takarómon, és nem sikerült elaludnom. A kezem sajgott, így az, hogy a fejem alá tegyem, ahogy szoktam, szóba se jöhetett.

Ekkor valaki halkán kopogtatott az ajtómon.

– Gyere be! – szóltam ki.

– Hallottam, hogy fészkelődsz, ezért gondoltam, még ébren vagy – mondta Ren, finoman becsukva az ajtót maga mögött. – Remélem, nem zavarlak.

Felültem, és felkapcsoltam az ágyam melletti lámpát.

– Nem. Semmi gond. Mi a baj? Szeretnéd, ha kimennénk a verandára?

– Nem. Kishan, úgy tűnik, állandóra berendezkedett odakint.

Kinéztem az ablakon, és láttam, hogy egy fekete tigrisfarok himbálózik lustán ide-oda a kerti bútor széléről lelógva.

– Beszélek majd veled erről – mondtam. – Nem kell folyton vigyázni rám. Tökéletes biztonságban vagyok itt.

Ren megvonta a vállát:

– Szeret vigyázni rád.

– Szóval, mit akartál mondani?

Leült az ágyam szélére.

– Én... nem is igazán tudom. Hogy van a kezed?

– Hasogat. És a tied?

– Az enyém már meg is gyógyult. – Felemelte, hogy megnézhessem.

Alaposan megvizsgáltam, de nem tudtam volna megmondani, hogy bármi is van a bőre alatt. Ujjjaival körbefonta az enyémeiket. Elöntött a pír, mire megcirógatta meleg arcomat, amitől a bőröm még forróbbá vált.

– Elpirultál.

– Tudom... Sajnálom.

– Ne sajnáld! Ez nagyon... bájos.

Teljesen mozdulatlanul ültem, és az arckifejezését figyeltem, ahogy engem nézett. Felemelte a kezét, és megérintette egy hajtin-csemet. Végighúzta rajta az ujját. Visszatartottam a lélegzetemet, ahogy ő is – csak más okból. Egy gyöngyöző izzadságcsepp gördült le a homlokáról a halántékán át, és visszahúzta a kezét.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Lehunyta a szemét, és nagyot sóhajtott:

– Amikor hozzád érek, rosszabb.

– Akkor ne érij hozzám!

– Valahogy túl kell ezen tennem magam – rázta a fejét. – Add ide a kezéd!

A tenyerébe tettem a jobb kezemet, ő pedig betakarta a baljával. Újra lehunyta a szemét, és egy teljes percig így maradt. Enyhe remegést éreztem a karjában, miközben finoman tartotta a kezemet az övéi közt. Végül aztán elengedte.

– Ideje visszaváltoznod tigrissé? – kérdeztem.

– Nem, maradt még időm. Most már tizenkét órán keresztül lehetek ember.

– Akkor mi az? Miért remegsz?

– Nem tudom. Olyan érzés, mintha valami égetne, amikor megérintelek. A gyomrom görcsbe rándul, a látásom elhomályosul, a fejem pedig lüktet.

– Próbálj meg átülni ide! – mutattam a kanapéra.

Makacsul a földre ült, hátát az ágynak döntve, majd felhúzta az egyik térdét, hogy megtámassza rajta a könyökét.

– Jobb? – kérdeztem.

– Igen. Az égés elmúlt, de a homályos látás, a fejfájás és az émelygés megmaradt.

– Akkor is érzed ezt, amikor a ház másik részében vagy?

– Nem, csak az érintésed okoz erős fájdalmat. Amikor látlak vagy hallak, az különböző fokú egyéb tüneteket idéz elő. Ha elég messze ülsz, akkor alig nyilallgat. Pusztán kellemetlen, és csak a sürgető menekülési kényszert kell legyőzőnöm. Fogni a kezedet vagy megsimogatni az arcodat viszont olyan, mint vörösen izzó szenet érinteni.

– Amikor a visszatérése után először beszélgettünk, az öledbe vetted a lábam. Az nem fáj?

– Emlékszem, a lábad egy párnán feküdt. Csak néhány másodpercre érintettem meg, és akkoriban amúgy is annyira fáj mindenem, hogy szinte meg sem éreztem egy kicsit nagyobb fájdalmat.

– Próbáljunk ki valamit! – javasoltam. – Állj ide a fürdőszobaajtó mellé, én pedig átmegyek a szoba túlsó végébe.

Engedelmeskedett.

– Szóval, most hogy érzed magad? – tudakoltam.

– Úgy érzem, ki kell jutnom innen. A kellemetlenségérzet csillapodott, de minél tovább maradok, annál rosszabb lesz.

– Ez a menekülési vágy olyan hátborzongató, mintha az életedért futnál?

– Nem. Inkább valamiféle egyre fokozódó kétségbeesés... mint amikor benn tartod a lélegzetedet a víz alatt. Eleinte teljesen tűrhető, szinte még kellemes is, de a tüdőöd hamarosan levegőért kiált, és nem bírsz mást tenni, csak lököd magad a felszín felé.

– Hmm, lehet, hogy poszttraumatikus stressz szindrómád van.

– Az meg mi?

– Egy olyan állapot, ami gyakran előfordul, miután valaki szörnyű traumának és magas stressz-szintnek van kitéve. Katonák élnek át általában ilyesmít ütközetek után. Emlékszel, amikor azt mondtad

Kishannak, hogy ha meghalod a nevemet, folyton felidéződik bened, ahogy Lokesh kínoz és vallat?

– Igen. Ez valamennyire még mindig így van. De most, hogy már jobban ismerlek, nem hozlak kapcsolatba veled. Már képes vagyok elválasztani egymástól a két élményt. Tudom, hogy nem miattad történt.

– A tüneteid egy részének azonban még mindig ehhez lehet köze. Talán egy terapeutára lenne szükséged.

Ren kuncogott.

– Kelsey, először is, egy terapeuta abban a pillanatban elmeorvosintézetbe zárna, amint azt állítom, hogy tigris vagyok. Másodszor, nem idegenek számomra a véres ütközetek és a fájdalmak. Nem ez volt az első alkalom, hogy Lokesh megkínzott. Határozottan olyan élmény, amit nem szeretnék még egyszer átélni, de tisztában vagyok veled, hogy nem te tehetsz róla.

– Attól nem leszel kevésbé férfias, ha olykor-olykor segítséget kérsz.

– Nem hősiessé próbálok lenni, ha ez az, amire célzol. Egyébként, ha ettől jobban érzed magad, már elkezdtem beszélni róla Kishannal.

Hökkenten pislogtam.

– És ő segít?

– Kishan... meglepően együtt érző. Teljesen más ember, mint volt. Azt mondja, miattad változott meg. Nagy hatással voltál rá. Olyan oldalát hoztad elő, amit nem láttam, amióta anyánk meghalt.

– Kishan jó ember – bólintottam.

– Sok mindenről beszéltünk mostanában – folytatta Ren. – Nem csak Lokeshről, hanem a múltunkról is. Yesubairól, és arról is, hogy hogyan kerültetek ti ketten közel egymáshoz.

– Ó! – Egy riadt pillanatra eltöprengtem, hogy vajon Kishan megsztott-e veled egyéb dolgokat is, mint például az *érzéseit*. Nem voltam

biztos benne, hogy szóba kívánom hozni ezt a kérdést, ezért témát váltottam. – Nem akarom, hogy fájdalmat érezz vagy szenvedj, amikor a közelemben vagy. Talán jobb lenne neked, ha elkerülnél.

– Nem akarlak elkerülni. Tetszel nekem.

– Tényleg? – Nem tehettem róla, elmosolyodtam.

– Igen. Gondolom, ezért voltam veled azelőtt is – mondta egyszerűen. Aztán lecsúszott a földre, és a fürdőszobaajtónak támaszkodta a hátát. – Na, nézzük, milyen sokáig bírom! Gyere közelebb!

Engedelmesen tettem felé néhány lépést.

– Még közelebb! – intett. – Ülj az ágyra!

Megtettem, s közben fürkészően néztem az arcát, a fájdalom jelei után kutatva.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Igen. – Kinyújtotta hosszú lábait, és keresztbe rakta őket. – Mesélj az első randinkról!

– Biztos vagy benne?

– Igen. Most elviselhető.

Olyan messzire húzódtam tőle az ágyon, amennyire csak tudtam, sőt, bemásztam a takaró alá, és még a párnát is az ölembe tettem.

– Oké – kezdtem. – Az első randink valószínűleg az volt, amelyre füllentéssel csaltál el.

– Mikor történt ez?

– Rögtön, miután elhagytuk Kishkindhát. A hotel éttermében.

– Az étteremben? Közvetlenül azután, hogy visszakaptam hat órát?

– Igen. Mire emlékszel belőle?

– Semmire, kivéve, hogy évszázadok után először vacsoráztam elegáns étteremben, ahol az asztal telis-tele volt finomabbnál finomabb ételekkel... Boldognak éreztem magam.

– Ha! Hát, az biztos, hogy boldog voltál. Roppant önelégülten viselkedtél, és szégyentelenül flörtöltél a pincérnővel.

– Tényleg? – dörzsölgette Ren az állát. – Nem is emlékszem a pincérnőre.

Felhorkantam.

– Hogy lehet, hogy mindig tudod, mit kell mondanod, még akkor is, ha nem emlékszel semmire?

Elvigyorodott:

– Bizonyára adottság. Szóval, ami a pincérnőt illeti... szép volt? Mesélj még róla!

Beszámoltam neki a randinkról, és hogy miként veszekedtük végig a vacsorát. Elmeséltem, hogy egy egész lakomát rendelt magának, és hogy Mr. Kadam segítségével csalt oda engem. Azt sem hagytam ki, hogy milyen jól nézett ki, hogy miket mondtunk egymásnak a vitánk során, és hogy miként tapostam a lábára, amikor a pincérnőre kacsintott.

– És mi történt vacsora után? – tudakolta.

– Visszakísértél a szobámhoz.

– És?

– És... semmi.

– Adtam neked legalább egy jó éjt csókot?

– Nem.

Felvonta a szemöldökét.

– Ez nem igazán vall rám.

Nevettem.

– Nem arról van szó, hogy nem akartál. Csak büntetted engem.

– Büntettelek?

– Bizonyos értelemben. Azt akartad, hogy ismerjem el az érzéseimet.

- És te nem tetted meg?
- Nem. Tudod, én elég makacs vagyok.
- Értem... Szóval a pincérnő tényleg flörtölt velem?
- Ha nem hagyod abba ezt a vigyorgást a pincérnő említésére, ráütök a karodra, és rosszul leszel.
- Nem tennéd meg – nevetett.
- De megtenném.
- Túl gyors vagyok hozzád képest, a közelembbe se jutnál.
- Akarsz fogadni?

Gyorsan átmásztam az ágyon, miközben ő vigyorogva figyelt. A széléről előrehajoltam, ökölbe szorítottam azt a kezemet, amelyik nem fáj, és felé lendítettem, de ő sebesen kiperdült az utamból, talpra ugrott, és máris az ágy lábánál állt. Leszálltam, és próbáltam sarokba szorítani. Halkan felnevetett, és hívogatóan intett az ujjával. Lassan lopakodtam felé.

Lágy, magabiztos mosollyal az arcán ott maradt a helyén, és hagyta, hogy egyre közelebb kerüljek hozzá. Amikor már csak ötlépésnyire voltam tőle, leolvadt a mosolya. Három lépésnél eltorzult az arca. Egy lépésnél felnyögött és megtántorodott. Több métert hátrált, és támaszul megragadta a kanapé háttámláját, miközben mélyeket lélegzett.

- Azt hiszem, ennyit bírok ma este. Sajnálom, Kelsey.

Gyorsan távolabb húzódtam tőle, és csendesen azt mondtam:

- Én is sajnálom.

Kinyitotta az ajtót, és erőteljesen rám mosolygott.

– Azt hiszem, most azért volt rosszabb, mert olyan sokáig fogtam a kezed. A fájdalom túl gyorsan fokozódott. Általában pusztán az, hogy a közelemben vagyok, nem hat rám ilyen erősen.

Némán bólintottam, mire hozzátette:

– Legközelebb nem szabad elfelejtenem, hogy csak az este végén érintselek meg. Jó éjt!

– Jó éjt!

Néhány nappal később folytatódtak a kalandjaink. Meg kellett törnünk a tigrisátkot. Elindultunk meglátogatni Phetet, a sámánt, aki végre válaszolt Mr. Kadam futárral küldött üzenetére, és jelezte, hogy szeretné látni „a tigriseket, Káli-szít és Durga különleges ajándékait”. Ragaszkodott hozzá, hogy csak mi hárman menjünk el hozzá.

Noha nem mondtam ki, reméltem, hogy Phet a maga különös, misztikus módszereivel és gyógyitalaival képes lesz elmulasztani Ren emlékezetkiesését.

Annak ellenére, hogy Ren és én közöttem sokat javult a kapcsolat, és a két fivér is remekül kijött egymással a legutóbbi utunk óta, mégis kissé kényelmetlenül éreztem magam a gondolattól, hogy össze leszek zárva két forrófejű tigrissel. *Habár, ha egymásnak esnek, csak szétrobbantom őket egy jó adag villámcsapással. Az majd megtanítja őket, hogy ne veszekedjenek, ha a közelemben vannak,* gondoltam vi-gyorogva, és kiléptem a reggeli napsütésbe.

A férfiak a frissen lemosott és megtankolt Jeepnél álltak. Mr. Kadam a hátsó ülésre tette a fegyverekkel teli hátizsákot, rám kac-sintott és megölelt. A másik mellé én is bedobtam egy táskát, mely-be többek közt bepakoltam a nagymamám takaróját is, ami eddig mindig szerencsét hozott.

Mindnyájan túrabakancsban voltunk és puha, varrás nélküli car-go öltözékben, amit Ren a mennyei kendővel készíttetett. A fazont az interneten választotta ki, és megkérte a kendőt, hogy készítse el három különféle színben. Azt mondta, az én almazöld felsőm véd

az UV-sugaraktól, felitatja a nedvességet, ugyanakkor légáteresztő is. El kellett ismernem, valóban kényelmes viselet volt, s hogy ki-
mutassam, mennyire tetszik, két hosszú francia copfom végébe is al-
mazöld szalagot kötöttem.

Kishan élénkvörös felsőt viselt ugyanolyan anyagból, de azon volt
egy zseb is, Ren pedig varrás nélküli, égszínkéék pólót, amely szoro-
san simult férfias felsőtestére. Még mindig vékony volt, de azért so-
kat hízott, mióta hazajött, és a Kishannal való mindennapos test-
edzés eredménye is kezdett megmutatkozni. Szemmel láthatólag
nem kellett már sok idő ahhoz, hogy megerősödjön.

– Tudsz egyáltalán levegőt venni abban a pólóban, Ren? – ug-
rattam vidáman. – Egy számmal nagyobbat is készíttethetél volna.

– A póló azért szűk, hogy ne akadályozza a mozgást – közölte
Ren.

Először felhorkantam, aztán elvigyorodtam, majd Kishan kunco-
gását hallva jóízű kacagásban törtem ki.

– Nincsenek a dzsungelben szép pincérnők, Ren. Semmi okod fi-
toztatni az izmaidat.

Kishan még mindig nevetve bemászott a vezetőülésbe.

Ahogy megfogtam az ajtókilincset, Ren odahajolt, és a fülembe
mormolta:

– Ha esetleg nem vetted volna észre, a te felsőd is elég szűk,
Kelsey.

Leesett az állam.

– És íme – mosolygott.

– Hogyhogy *íme*? – kérdeztem sziszegve, miközben ráütöttem a
karjára.

Megrándult az arca, és dörzsölgetni kezdte a megérintett részt, de
tovább vigyorgott.

– Íme az imádnivaló pirulásod.

Azzal beugrott az autóba, és játékosan félrelökte Kishant, hogy ő is hallja Mr. Kadam instrukcióit és könyörgését, hogy Kishan vezessen óvatosan, és lehetőleg ne törje össze az autót.

Bemásztam hátra és becsatoltam az övem, elhatározva, hogy tudomást sem veszek a fivérek bohóckodásáról. Ők ugyan megpróbálták bevonni a társalgásba, de én nem figyeltem rájuk, hanem inkább beletemetkeztem a könyvembe.

Egész úton beszélgettek, és én le voltam nyűgözve. Sosem halottam őket ilyen... *civilizáltan* társalogni egymással. Ren mesélt Kishannak az első alkalomról, amikor meglátogattuk Phetet, és udvariasan megkért, hogy egészítsem ki, ha kihagyna valamit. Az események nagy részére jól emlékezett. Csak valahogy mindent elfelejtett, ami velem kapcsolatos.

Ezután én meséltem a nyakamban levő amuletről, a henna kéztetoválasról, amelyet Phet rajzolt rám, és hogy miként jöttünk rá, hogy ez adta nekem a képességet, melynek segítségével bejuthatok a mitikus városokba. Ren erre egyáltalán nem emlékezett, és fogalma sem volt, hogyan léphetett be ezekre a helyekre úgy, hogy nem voltam a képben. Egyszerűen hűlt helyét találta az emléknek.

Mire megérkeztünk a yawali vadrezervátumhoz, Ren már eléggé kétségbeesetten várta, hogy kiszállhasson végre az autóból, és minél messzebb kerüljön tőlem. Rögtön neki is vágott az erdőnek.

Kishan egy ideig csak nézett utána, majd elvette tőlem az összes fegyvert tartalmazó nehéz hátizsákot, és miután a vállára csúsztatta, bezárta a Jeepet.

– Mehetünk?

– Persze – sóhajtottam. – Elég messze jár már, nem?

– Igen. Bár nem túlságosan. Könnyen tudom követni a nyomát.

Néhány percreg némán gyalogoltunk. Teakfák hajoltak fölénk mindenfelől, ami jó volt, mert némi árnyékot adtak.

– Elmegyünk a Suki-tóig, aztán a nap legforróbb időszakában megebédelünk és pihenünk egyet – javasolta Kishan.

– Jól hangzik – helyeseltem.

Hallgattam a lépéseim ropogását, ahogy a dzsungel talaját borító saspáfrányon gyalogoltam. Kishan csendes állhatatossággal lépkedett mellettem.

– Hiányzik ez – jegyezte meg kicsit később.

– Micsoda?

– Gyalogolni veled a dzsungelben. Olyan békés.

– Igen, amikor éppen nem menekülünk valami elől.

– Hiányzik, hogy kettesben legyek veled.

– Utálom, hogy ki kell ábrándítanom téged, de most sem vagyunk kettesben.

– Nem. Tudom. Mégis, közelebb vagyunk hozzá, mint hetek óta bármikor. – Megköszörülte a torkát. – Hallottalak titeket valamelyik este, amikor Ren bement a szobádba.

– Ó! Akkor tudod, milyen rosszul lesz a közelemben. Képtelen hozzám érni.

– Sajnálom. Tudom, hogy ez mennyire fáj neked.

– Neki még jobban.

– Nem. Neki csak fizikai fájdalmai vannak. Neked viszont lelki. Nehéz lehet ezt elviselni. Azt akarom, hogy tudd: én itt vagyok, ha szükségem lenne rám.

– Tudom.

Kishan a kezemért nyúlt, én pedig felnéztem az aranszemeibe, és megkérdeztem:

– Miért csinálod ezt?

– Csak fogni akarom a kezed. Tudod, nem mindenki nyüszít a fájdalomtól, amikor hozzád ér.

– Kösz.

Mosolygott, és egy csókot nyomott a kézfejemre. Még két órát gyalogoltunk szóltanul, mindvégig kéz a kézben. Ezalatt megint a Kishan és Ren közötti különbségeken töprengtem. Ren mindig beszélt vagy írt. Szeretett hangosan gondolkozni. Azt mondta, hogy a tigrislétben számára a kommunikáció hiánya a legrosszabb.

Oregonban minden reggel kérdésekkel bombázott, vagy az én rég elfeledett kérdéseimre válaszolt, és olyan dolgokról beszélt, amelyeken tigrisként egész délután gondolkozott, és nem tudott elmondani nekem.

Kishan az ellenkezője volt. Nyugodt és csendes. Szeretett csak úgy *lenni*, csak úgy *érezni*, szerette csak úgy *megélni* a dolgokat maga körül. Amikor például édesgyökér üdítőt ivott, teljesen elmerült az élvezetében, és figyelmének száz százalékát annak szentelte. Csak úgy szívta magába a környezetében történő dolgokat, és boldogan magában is tartotta, hogy mit gondol róluk.

Mindkét férfival nagyszerűen éreztem magam. Kishannal jobban tudtam értékelni a csendet és a természetet. Amikor viszont Rennel voltam, annyira lefoglalt a vele való beszélgetés, és – *elismerem* – szépségének csodálata, hogy minden más elhalványult körülötte.

Ahogy a Suki-tó megjelent a látóhatáron, megláttuk Rent, amint a víz szélén áll, és kavicsokat dobál bele. Derűs mosollyal fordult felénk. Amikor észrevette összekulcsolódó kezeinket, mosolya egy pillanatra elhalványult, de aztán vidáman heccelni kezdett bennünket:

– Már épp ideje volt, hogy utolérjeteK. Lassabban mozogtok, mint a méz a hűtőszekrényben. Szörnyen éhes vagyok. Mi lesz az ebéd?

Leráztam magamról a hátizsákot. A felsőm a hátamhoz tapadt. Miután lehámoztam róla, leguggoltam, hogy kicipzárassam a táskát.

– Mit szeretnél? – kérdeztem.

Ren mellém kuporodott.

– Mindegy. Lepj meg!

– Azt hittem, nem szereted a főztömet.

– Dehogynem. Semmi bajom vele – felelte. – Csak azt nem szerettem, ahogy mindannyian bámultatok rám, miközben ettem, minden egyes falattól azt várva, hogy felkavarjon bennem valami emléket. Valójában nem bánnék egy kicsit abból a csokis-mogyoróvajjas sütiből.

– Oké. És te, Kishan? – Kezemmel árnyékot formálva a szemem elé, felnéztem rá. Ő Ren arcát fürkészte.

– Csak kérd nekem is ugyanazt, mint neki! – mondta.

A fivérek elmentek kavicsokat dobálni a tóba, és hallottam, ahogy nevetve versengtek egymással, miközben én megkértem az aranygyümölcsöt, hogy állítson össze nekünk egy piknikkosarat, amely tartalmaz limonádét, friss, forró kétszersültet vajjal, különféle dzsemekkel és marmaládékkal, hideg téztsalátát olívával, paradicsommal, répával és citromos öntettel; egy hatalmas doboz csípős hawaii barbecue csirkét, valamint az én csokis-mogyoróvajjas süteményemet.

Aztán a mennyei kendőt használva szövöttem egy piros-fehér kockás plédet, és leterítettem egy fa alá. A piknikünk készen állt.

– Az ebéd tálalva! – kiáltottam.

A fivérek nem vesztegették az időt. Kishan azonnal a csirkéért nyúlt, Ren pedig a sütiért. Rácsaptam a kezükre, és mindkettőjüknek odaadtam egy kézfertőtlenítő kendőt.

Kishan zsörtölődve meredt rám:

– Kells, én háromszáz éven keresztül nyersen ettem az ételt a földről. Igazán nem gondolom, hogy egy kis kosz megölne.

– Talán nem, de a tiszta kezeztől jobban érzem magam.

Odaadtam nekik a hatalmas doboz csirkét, magamnak pedig kivettem egy kétszersültet a kosárból, megvajaztam, és feketeszeder dzsemet kentem rá. Aztán hátamat a fának döntve néztem a leveleken átszűrődő báránnyelű eget és napsütést, miközben lassan eszegettem.

– Milyen messze van még Phet háza? – kérdeztem. – Rennel legutóbb csak nagyjából egy napba telt az út.

– Ma éjjel a dzsungelben kell aludnunk – felelte Kishan. – A Suki-tó ellenkező oldalán vagyunk.

– Ó... Hé! Hagyjatok nekem is egy kis csirkét! – kiáltottam, amikor megláttam, milyen gyorsan ürül a doboz. – Hogyan tudtok ti ketten felfalni ennyi ételt néhány rövid perc alatt?

– Megérdemled, hogy lemaradj róla, ha csak így bámulsz a semmibe – ugratott Ren.

– Nem a semmibe bámultam. A természetet csodáltam.

– Észrevettem. És ez kiváló alkalmat nyújtott nekem, hogy én is „csodáljam a természetet” – vigyorgott rám.

Belerúgtam a lábába.

– Legalább *valamennyit* hagyhatnátok nekem – duzzogtam.

Ren mosolyogva nyújtotta felém az egyik utolsó combot.

– Mégis, mit vártál? – kérdezte. – Két vagy három *csenevész* csirkével akartál megetetni két éhes tigrist? Nekünk legalább akkora adagra van szükségünk, mint egy... mit mondanál, Kishan?

– Mint egy kisebb bölény.

– Egy kisebb bölény jó lenne, vagy egy-két kecske. Ettél valaha lovat?

– Nem, túl rágós – felelte Kishan.

– És sakált?

– Nem. Bár jó sokat megöltem. Szerettek körülöttem ólálkodni, és várták, hogy mikor végzek a zsákmányommal.

– Vaddisznót?

– Legalább egyet havonta.

– És... jól vagy, Kelsey?

– Témát válthatnánk? – A csirkecombot tartó kezem abban a pillanatban lehanyatlott, amint rámeredtem a húsrá, és elképzeltem, milyen állat volt valaha. – Nem hinném, hogy ezek után meg tudnám enni. Nagyon szeretném, ha nem beszélhetek többet a zsákmányaitokról a vacsora közben. Épp elég rossz volt látni benneteket vadászni.

Ren elgondolkodva mért végig:

– Most, hogy így nézlek, te épp olyan nasiméretű vagy. Nem úgy látod, Kishan?

Kishan huncut csillogással a szemében méregetett egy ideig, majd így felelt:

– Én sokszor gondoltam már rá, hogy jó szórakozás lenne Kelsey-re vadászni.

Rámeredtem. Kedélyesen beleharapott egy kétszersültbe, és kacintott.

Ren felhúzta a térdeit a mellkasához, és nevetett.

– Na, mit mondasz, Kelsey? Akarsz bújócskát játszani a tigri-sekkel?

– Nem hiszem – feleltem dölyfösen, miközben gondosan tisztogattam az ujjaimat egy törlőkendővel.

– Ó, ugyan már! Adunk neked előnyt.

Hátradőltem a fatörzsnek.

– Igen, de... mit csinálnátok velem, ha elkapnátok?

Kishan megvajazott egy újabb kétszersültet, miközben sikertelenül próbált elfojtani egy mosolyt.

Ren a könyökére támaszkodott, és félrebillentette a fejét, mintha komolyan fontolgatná a kérdést.

– Azt hiszem, ez azon a tigrisen múlna, aki elkapna. Te mit gondolsz, Kishan?

– Szerintem nem futna el – jelentette ki Kishan.

– Úgy gondolod?

– Aha. – Kishan felállt, és azt javasolta, hogy gyalogoljunk még egy vagy két órát, aztán táborozzunk le éjszakára. Leguggolt mellém, és megérintette a vállamat. – Nagyon meleg van. Szólj, ha elfáradsz!

– Azzal elindult a dzsungelbe, hogy keressen egy ösvényt.

– Kishannak igaza van – mondtam aztán Rennek, miközben a limonádémat kortyolgattam. – Nem futnék el.

Ren felsóhajtott:

– Kár. Gyakran a legjobb mulatság maga az üldözés, de gyanítom, hogy *veled* az elkapás is pont olyan érdekes lenne.

Kinyújtotta az egyik ujját, és megcirógatta vele az arcomat.

– Megint elpirultál.

– Szerintem leégtem a napon – morogtam.

Felállt, és a kezét nyújtotta felém, hogy engem is felhúzzon. De miután felálltam, rögtön elengedett, majd megragadta a doboz süteményt, és lágyan azt mondta:

– Ez *nem* napégés.

Azzal a vállára lendítette a hátizsákot, és Kishan után indult. Mivel semmi sem maradt, amit vihettem volna, megkértem az aranygyümölcsöt és a mennyei kendőt, hogy tüntessék el a piknikünk hulladékait, és Ren után siettem.

Még két órát gyalogoltunk, mielőtt úgy döntöttem, mára ennyi elég. Ren néhány méternyivel odébb nekidőlt egy fának, Kishan pedig készítetett a kendővel egy kis sátrat.

– Ez nem elég nagy két tigrisnek, Kishan – jegyeztem meg.

– Nem kell, hogy melletted aludjunk, Kells – felelte. – Meleg van. Csak kényelmetlenséget okoznánk neked.

– Igazából nem bánám – mondtam.

Kishan benedvesített egy ruhát, és az arcomhoz érintette.

– Ez jó érzés – motyogtam hálásan.

– Túl vagy melegek. Nem kellett volna hagynom, hogy ennyit gyalogolj egy nap.

– Semmi gond – nyugtattam, majd felnevettem. – Talán kérnem kellene egy mágikus tejfürdőt az aranygyümölcstől, nem?

Kishan elgondolkodott, aztán vigyorogva így felelt:

– Egy hatalmas tál tej, benne veled, talán túlságosan ellenállhatatlan lenne nekünk, macskáknak.

Mosolyogtam, de túl fáradt voltam ahhoz, hogy valami elmés válasszal vágjak vissza.

– Most már azt szeretném, hogy pihenj, Kelsey – mondta Kishan. – Aludj!

– Oké. – Bementem a sátorba, hogy nedves ruhával lemossam a karjaimat és a tarkómat, de annyira fullasztó volt benn a levegő, hogy hamarosan újra kijöttem. A két tigris egy közeli fa árnyékában pihent. A távolból egy patak halk csörgedezése hallatszott. A hőség elbódított.

Leültem a tigrisek közé, hátamat a fának támasztottam, majd miután a fejem már harmadszor esett le, Kishan puha hátára hajtottam, és elaludtam.

Arra ébredtem, hogy szőr csiklandozza az orromat. Motyogva fordítottam el a fejem. Madárcsicsergést hallottam. Pislogva kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Kishan egy fának dőlve ül, és csendben néz engem. Mezítláb volt, és azt a fekete öltözéket viselte, amely minden alkalommal visszatért, valahányszor tigrisből emberré változott.

– Kishan? – Összezavarodva emeltem fel a fejem, hisz tudtam, hogy az ő puha, fekete bundáján aludtam el. A kezem azonban most Ren fehér vállán feküdt. – Ren? – Gyorsan Kishan mellé húzódtam, aki a vállamra tette a karját. – Ren! Sajnálom! Fájdalmat okoztam neked?

Ren tigris teste emberi alakká változott, aztán négykézlábról guggolásba nyomta fel magát. A késő délutáni nap visszaverődött a fehér ingén, miközben mosolyogva nézett rám.

– Nem fáj – mondta.

– Biztos?

– Igen. Álmodban fordultál át rám. De nem égetett, és egyáltalán semmilyen fájdalmat nem okozott.

– Milyen sokáig feküdtem rajtad?

– Kicsit több mint két órán keresztül.

– Nem érezted szükségét, hogy elmenekülj? Hogy messzire kerülj tőlem?

– Nem... Sőt, kifejezetten kellemes volt. Talán gyakrabban kellené tigris alakban lennem körülöttem.

Elmosolyodott, visszaváltott tigrissé, majd odasétált hozzám, és az arcomhoz nyomta az orrát. Nevettem, és kissé szégyenlősen fel-emeltem a kezem, hogy megvakarjam a füle tövét. Elégedett morgás hallatszott a mellkasa felől, és a lábaimhoz kucorodott, úgy fordítva a nyakát, hogy a másik fülét is el tudjam érni.

Kishan megköszörülte a torkát, felállt és kinyújtózott.

– Mivel ti ketten... éppen újraismerkedtek egymással, én megmozgatom a lábaimat. Talán elmegyek egy kicsit cserkészni, csak úgy, szórakozásból.

Felálltam, és az arcához érintettem a tenyerem.

– Csak vigyázz, nehogy csapdába ess!

Kishan rátette a kezét az enyémre, és elmosolyodott:

– Ne aggódj! Egy-két órán belül visszajövök, úgy naplemente körül. Gyakorolhatod a nyomon követésemet az új mobiltelefonodon, ha akarod.

Kishan fekete tigrissé változott. Megsimogattam a fejét, mielőtt befutott a dzsungelbe.

Letelepedtem Ren mellé a nyomkövetős mobiltelefonommal. Majdnem egy óráig tartott, míg kitaláltam, hogyan működik. A képernyő úgy nézett ki, mint egy Google-térkép. Az én helyzetemet egy *Ke*-jelű pont mutatta. Ren volt az *R*, Kishan pedig a *Ki*. Láttam, ahogy az ő radarjele mozog a képernyőn. Körülbelül három kilométerre volt tőlünk, és gyorsan haladt.

Kiszélesítettem a térképet, és rájöttem, hogyan lehet ráközelíteni Mr. Kadam és Nilima tartózkodási helyére. Ha ráklikkeltem valamelyikük pontjára, a képernyőn feljött egy kis ablak, és kiírta a pontos szélességi és hosszúsági fokukat, valamint a vitális paramétereiket. *Igazán menő kis kűtyü.*

Szórakozottan paskolgattam Ren bundáját, miközben elmagyaráztam neki, hogyan működik az eszköz. Füleit figyelmesen mozgatta előre-hátra, aztán egyszer csak hirtelen talpra szökkent, és a sötétedő vadon felé meredt.

– Mi van? Mi az?

Emberré változott, és azt mondta:

– Menj be a sátorba, és cipzárzd be!

– Nincs rajta cipzár. A kendő nem tud cipzárt készíteni. Mi van ott?

– Egy kobra. Remélhetőleg továbbsziklik, és békén hagy bennünket.

Besiettem a sátorba, ő pedig újra tigrissé változott.

A sátor előtt cirkálva várt. Kikukucsáltam, és egy óriási, fekete-lajzöld színű kígyót láttam előcsúszni a fák közül. Feje aránytalanul nagy volt a testéhez képest. Amikor meglátta Rent, megállt, hogy megízlelje a levegőt. Ren halkan felmordult, mire a kígyó feje hirtelen felemelkedett, s így megmutatkozott hasának sápadt sárga bőre. Ahogy kinyílt a csuklyája és fenyegetően sziszegett, rájöttem, hogy egy királykobrával állunk szemben.

Ren mozdulatlaná dermedt. Ha csendben maradunk, a kígyó valószínűleg elmegy. Lassan leeresztette a fejét, és már tovább is siklott néhány arasznyit, amikor Ren megremegett, és a következő pillanatban hatalmas tigrüstüszentés rázta meg a testét. A kígyó azonnal felemelte a felsőtestét, és dupla sugárban köpte ki méregfogai-ból a mérgét körülbelül két-három méternyi távolságra. Szerencsére nem találta el Ren szemét, mert az valószínűleg megvakította volna. A kobra egy kicsit közelebb húzódott, és újra próbálkozott.

– Ren! Gyere hátrébb! – kiáltottam. – A szemeidre céloz!

Ekkor valami megmozdult a táskámban. Egy másik kígyó! Egy arany fej csusszant elő a hátizsákom apró részéből, és széleseben siklott a sátorból.

Fanindra?

Ren hátrálni kezdett, én pedig gyorsan kikötöttem néhány csomót, hogy be tudjon jönni hozzám a sátorba. Ezt követően bentről figyeltük tovább az eseményeket.

Fanindra egyenesen a királykobrahoz siklott, felemelte a fejét és kinyitotta a csuklyáját. Ékszerszerű smaragdszemei a halványuló napsütés ellenére élénken csillogtak. A királykobra előre-hátra himbálózott, meg-megízlelte a levegőt, majd egyszer csak Fanindra feje alá eresztette a sajátját. Fanindra lassan ráfektette a fejét a kobráéra, az pedig végigfuttatta fejét Fanindra testén, majd megfordult, és csendesen elsiklott a fák közé. Fanindra visszatért a sátorba, karikába tekeredett, letette a fejét, és újra élettelenül merevedett.

Ren emberré változott.

– Szerencsénk volt. Ez egy nagyon mérges, agresszív kígyó.

– Fanindra azért elég gyorsan lenyugtatta – jegyeztem meg.

Ren kék szeme és mosolya felragyogott az addigra már elsötétedett sátorban, és éreztem lágy érintését az államon.

– Szép nők gyakran vannak ilyen hatással a férfiakra.

Újra visszaváltozott fehér tigrissé, és a lábához kuporodott.

Kishan nemsokára visszatért, és öblös hangon felbődülve közlekedett felénk. Miután emberré változott, bedugta a fejét a sátorba.

– Miért bujkáltok itt bent? – kérdezte.

Kiléptem, és meséltem neki a kígyóról.

– Mi volt az a hang, amit az előbb kiadtál? – tudakoltam, miközben elkezdtem összeállítani a vacsorát.

Ren emberré változott, és leült velem szemben. Odaadtam neki egy tányért, ő pedig válaszolt Kishan helyett:

– Ez amolyan tigris üdvözlés.

Csodálkozva néztem rá:

– Te sosem csináltad ezt.

– Azt hiszem, sosem volt kedvem hozzá – vont a vállát.

Kishan felmorrant.

– Tényleg azt jelenti? – Könyökével megbökte Ren. – Akkor most már tudom, miért hallatta ezt folyton az a sok tigrishölgy. Honnan tudod?

– Az állatkertben hallottam.

– Huh.

Ren elvigyorodott:

– Szóval... te meg a tigrishölgyek, mi? Nincs valami, amit szeretnél velem megosztani, Kishan?

Kishan egy villányit a szájába tömött a vacsorájából, és azt motyogta:

– Mit szólnál, ha az öklömet osztanám meg az arcoddal?

– Hú! Úgy látom, érzékeny témára tapintottam. Biztos vagyok benne, hogy a te tigrishölgyeid mind roppant vonzóak voltak. Szóval, lehet, hogy nagybácsi vagyok?

Kishan mérgesen felmordult, és letette a tányérját. Aztán visszaváltozott fekete tigrissé, és felordított.

– Oké. Ebből elég! – fenyegettem meg őket. – Ren, akarod, hogy meséljek Kishannak a fehértigris-szaporító programról?

Ren elsápadt.

– Te tudsz erről?

– Igen – mosolyogtam huncutul.

Kishan azonnal visszaváltozott emberré, felvette a tányérját, és elvigyorodott.

– Kérlek, folytasd, Kells! Mesélj el mindent!

– Jól van – sóhajtottam. – Beszéljünk nyíltan! Kishan, belekeveredél valaha is bármilyen... párzó tevékenységbe nőstény tigrisekkel?

– Szerinted?

– Csak felelj a kérdésre!

– Persze hogy nem!

– Gondoltam. Ren, rólad is tudom, hogy nem, noha az állatkert mindent megtett, hogy részt vegyél a szaporításban. És mostantól fogva nem akarok hallani semmiféle további ugratást és veszeke-dést ebben a témában, vagy mindkettőtöket megcsaplak egy jókora adag villámenergiával. Elvárom, hogy mindketten a legjobb viselkedéseket mutassátok. – Elvigorodtam. – Hmm... talán nem volna rossz ötlet befektetnünk mindkettőtök számára egy-egy sokkó-ló nyakörvbe. Nem, inkább mégse! Túl csábító lenne a számomra.

Mindketten felhorkantak, de hamarosan lenyugodtak, és körül-belül öt tányérnyi vacsorát tömtek magukba.

Miután befejeztük az evést, Kishan tüzet rakott, hogy távol tartsa az éjszaka ólálkodó vadállatokat, én pedig elmeséltem nekik a történetet az oroszlánról és a kiségről, csak a szereplőket tigrissel és tarajos süllel helyettesítettem. Ez elvezetett a vadászat témájához, illetve a fivérek legnagyobb zsákmányszerzési sikertörténete-ihéz, amelyek hallatán szenvedve fészkelődni kezdtem, és megpróbáltam oda se figyelni.

Ahogy néztük a naplementét, Kishan átölelt az egyik karjával, és elmesélte, milyen változásokat vesz észre a dzsungelben, ahogy a nappal éjszakába fordul. Lenyűgöző volt hallani, de egyben félelmetes is belegondolni, hányféle állat kezd el mozogni a fák között, miután lemegy a nap.

Később azon a tikkasztó estén bemásztam az apró sátramba, és lefeküdtem a hálózsákom tetejére, múmia stílusban magam köré tekerve a vékonyabb takarót.

Ren bedugta a fejét, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e, és elnevette magát:

– Mindig ezt csinálod?

- Csak amikor kempingezünk – feleltem.
- Tudod, a bogarak így is be tudnak mászni – jegyezte meg.
- Ne mondd ezt! Szeretek tudatlanságban élni.

Miközben bekötözte a csomókat a sátor bejáratánál, még mindig hallottam lány nevetését.

Miután nyugtalanul végigforgolódtam egy egész órát, Kishan jelent meg a sátor ajtajában.

- Nem tudsz aludni? – kérdezte.

Felkönyököltem.

– Nagyon szeretem, ha van mellettem egy tigris. Az segít aludnom a dzsungelben.

Kishan felsóhajtott. Aranyszemei ragyogtak a holdfényben.

- Jól van, húzódj odébb!

Boldogan csináltam neki helyet, ő pedig fekete tigrissé változott, és a hátamhoz kucorodott. Épp csak elhelyezkedtem, amikor nedves orrot éreztem az arcomon, és láttam, hogy Ren óriási testével befurakszik a szűk helyre a sátor fala és énközöttem, majd lefekszik – félig rám.

- *Ren!* Nem kapok levegőt. És a karom alád szorult.

Odébb gördült, és közben megnyalta a vállamat. Elnyomtam magamtól súlyos testét, és próbáltam kényelmesen elhelyezkedni, végül bosszúsan azt morogtam:

- Mennyei kendő, kérlek, tedd a sátrat elég nagygyá hármunknak!

Éreztem, hogy a ponyva enyhén megremeg, aztán hallottam a fonalak susogását, ahogy ide-oda röpködnek, kis idővel később pedig már kényelmesen feküdtem a két tigrisem között. Az egyik oldalra fordultam, puszit nyomtam Kishan bundás fejének búbjára, és megpaskoltam a nyakát.

- Jó éjt, Kishan!

Aztán megfordultam, és szemtől szembe találtam magam az én kék szemű fehér tigrisemmel. Megveregettem a fejét, és neki is jó éjszakát kívántam, majd lehunytam a szemem. Hamarosan éreztem, hogy bundás szőrzet csiklandozza az orromat. Ren odanyomta a fejét az arcomhoz. Tudtam, mit akar.

– Jól van, na! – mondtam, és az ő fejére is nyomtam egy puszit.
– Jó éjszakát, Ren! Aludj!

Dorombolni kezdett, és lehunyta a szemét. Én is becsuktam az enyémet, és belemosolyogtam a sötétségbe.